

Kohtalokas tehtävä

Raimo Lehtinen

Kohtalokas tehtävä

Tämän teki mahdolliseksi Palon kansakoulussa oppimani luku- ja kirjoitustaito

RAIMO LEHTINEN

KOHTALOKAS TEHTÄVÄ

© Raimo Lehtinen 2011

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstadt, Saksa

ISBN 978-952-498-588-8

Luku 1

1.

Outoa, Frank Sullivan hypisteli kädessään olevaa kirjettä. Miksi hänen puoleensa on käännetty, onhan San Franciscossa alan miehiä? Hommasta tarjotaan viisikymmentätuhatta taalaa käteen päiväpalkkion lisäksi. Kaksi viikkoa hoitaa asia kuntoon. Hänellä sattui olemaan käyttöä tuolle summalle. Ensimmäinen on kuitenkin löydettävä nainen ja varastettu esine. Hän ei ollut erikoistunut kadonneiden ihmisten etsimiseen. Hän on perintätoimiston omistaja, johtaja ja ainoa kokopäiväinen työntekijä. Onko kirjeen lähettäjä erehtynyt henkilössä? Miksi tyyppi ei ole hälyttänyt Friscon poliisikuntaa etsimään varasta?

Mitä tässä jahkailemaan. Raha on aina rahaa - kulut ja päiväpalkka maksetaan vaikka hän ei naista löytäisi ja olisihan virkistävää pyöriä uusissa ympyröissä. Perimishomman voi jättää siksi ajaksi Edille. Frank jätti viestin Edin vastaajaan. Ajaessaan kohti kirjeessä mainittua osoitetta hän tiesi menevänsä reviirinsä ulkopuolelle. Toivottavasti se ei tuota hankaluuksia. Frank ei ollut alueella vieraillut, sen asukkaat eivät kuuluneet hänen tuttavapiiriinsä, vaikka hän joskus itseään johtajaksi tituleerasikin.

Takorautaportti avautui soittokellon napin painalluksella. Frank ajoi puiston halki pitkin hiekkakäytävää varoen raapimasta sitä 350 hevosvoimaisella Camarollaan. Pääsisäänkäynnin edessä odotti kiinalaismies – ilmeisesti hovimestari. Frank jätti auton portaikon vieressä olevalla paikalle ja nousi pylväikköjen koristamat raput katsellen uteliaana ympärilleen. Hovimestari ohjasi hänet huoneeseen, jonka Frank arvioi odotussaliksi ja viittasi häntä istumaan. Hovimestari poistui ja Frank jäi miettimään ovatko vieressä olevalle tarjoiluvaunulla olevat juomat tarkoitettu hänelle – lopulta hän

päätti että ovat ja tarjoili itselleen tuoremehua jäillä – viski on parasta jättää tällä erää väliin.

Maistellessaan juomaansa Frank ihmetteli onko hän oikea Sullivan. Tyypillä, joka pystyi hankkimaan tällaisen palatsin, luulisi olevan varaa parempaan. Frankilla ei ollut suuria luuloja itsestään, hän oli urallaan keskinkertaisesti menestynyt entinen nyrkkeilijä ja nykyinen laskujen perijä. Ei hän aivan tyhmänä ja kyvyttömänä itseään pitänyt, mutta tähän ympäristöön hän ei sopinut. Ei kai häntä yriteitä houkutella laittomuuksiin. Niin rahankipeä hän ei ole, että ryhtyisi mihin tahansa.

Talosta ei kuulunut ääniä, lukuun ottamatta avoimesta ikkunasta kantautuvaa linnun tirskutusta. Ei iloisia lasten ääniä, ei palvelijoiden rupattelua, eivät edes stereot soineet. Frankin huomasi, että kaikki huoneessa oli parasta ja tyyliin sopivaa, lähes koko seinän peittävää kirjahyllyä myöten – parasta mitä rahalla ja hyvällä maulla voi saada.

Frank tyhjenteli lasiaan. Raha rauhoittaa hän ajatteli. Ajatukset siirtyivät häneen itseensä. Neljäkymmentä vuotta takana, poikamies, oma asunto, auto sekä työ, jolla elättää itsensä. Hän ei ollut välittänyt aikanaan ajatella tulevaisuutta, perhettä, asemaa eikä omaisuutta. Nyt hänen on roikuttava kiinni jokaisessa mahdollisuudessa hankkia elantonsa. Paikassa oli ylellisyyttä, arvokkuutta ja tyyliä, joka sai hänet tuntemaan itsensä pieneksi ja mitättömäksi. Ei olisi pitänyt tulla tänne.

Hovimestari astui huoneeseen ja viittasi erästä ovea kohti. Ovi avautui suureen huoneeseen, josta avautui näkymä merelle. Huoneessa istui mies, joka katseli maisemaa - viiden kuudenkymmenen ikäinen, tavallisen kokoinen, tavallisen näköinen johtajatyyppe. Mies nousi tuolistaan ja kääntyi kohti Frankia.

”Hyvää päivää herra Sullivan”.

”Hyvää päivää”, vastasi Frank. Kirjeessä oli ollut vain osoite jotten miehen nimeä hän ei tiennyt.

”Olkaa hyvä ja istuutukaa”, jatkoi mies.

Mies istuutui tuoliinsa ja näytti unohtavan Frankin. Huone oli viileä, vaikka oli päivän kuumien hetki. Ei hänelläkään kiirettä ollut, työpäivä on joka tapauksessa ohi. Katsellaan ja kuunnellaan

mitä tuleman pitää. Tovin kuluttua huoneeseen astui mustahiuksinen tyttö, hänkin itämaista perua, kantaen tarjotinta, jolla oli teetä ja kahvia, keksejä sekä kivennäisvettä. Tyttö asetti tarjottimen pöydälle ja poistui.

”Kahvia, teetä?”, kysyi mies.

Frank kaatoi kuppiin kahvia ja otti keksin, mies täytti lasinsa kivennäisvedellä.

Jälleen hiljaisuutta, kahvi oli mainiota, mies tyytyy vain parhaaseen. Frank hätkähti, mies tyytyy vain parhaaseen, hän toisti mielessään. Mihin hittoon minä olen paras?

Mies joi lasinsa tyhjäksi, pani sen pöydälle ja odotti kunnes Frank tyhjensi kuppinsa.

”Menen suoraan asiaan, jos se teille sopii. Täältä on viety jotain arvokasta. Minulla on kaksi viikkoa aikaa saada se takaisin”, sanoi mies, hiljaisella huolitellulla äänellä.

”Minulla on tietoja joiden perusteella katson teidän, herra Sullivan, olevan paras henkilö toimittamaan anastettu tavara takaisin. Tehtävään ei liity mitään vaaraa. Tavara ei ole varastettua eikä laittontaa. Se etten ole antanut asiaa poliisille, mitä varmasti olette ihmetellyt, johtuu siitä, että mahdollinen julkisuus tekisi asemastani kestäättömän. Kuten kirjeessä mainitsin, kaikki kulunne maksetaan normaalin päiväpalkkionne lisäksi. Jos onnistutte tehtävässä, niin saatte viisikymmentätuhatta dollaria bonuksena.”

Frank kuunteli miehen puhetta ajatellen, ettei kukaan maksaisi yksinkertaisesta ja vaarattomasta tehtävästä sellaista summaa. Toisaalta, tietyissä tapauksissa vaiteliaisuus saattaisi olla hyvinkin sen arvoista.

”Tapauksen kulku on yksinkertainen ja tavanomainen”, jatkoi mies hieman kiusaantuneella äänellä.

”Vaimoni on kulttuurimatalla Euroopassa ja koska olen edelleen viriili mies, toin eräiden kutsujen jälkeen tänne naisen. Nainen poistui nukkuessani mukanaan lipas, joka sisälsi vaimoni koruja, sekä eräitä hänen henkilökohtaisia esineitään. Vaimoni palaa kahden viikon kuluttua kotiin ja jollei lipas ole tuolloin sisältöineen täällä ..., no se siitä”, mies lopetti ja katsoi Frankia.

”Mitä takeita on siitä, että lipas sisältöineen on vielä naisella. Sisältö on todennäköisesti mennyt tai menossa uusiin käsiin varastet-

tujen tavaroiden kauppiaiden kautta ja lipas on kaatopaikalla. Minusta tuntuu, että naisen löytäminen ei tuo rasiaa takaisin”, sanoi Frank katsellen miestä silmiin, jotka eivät rävähtäneetkään.

Mies otti taskustaan kirjeen ja ojensi sen Frankille. Kirjeeseen oli kirjoitettu kauniilla käsialalla ”Älkää hätäilkö suotta, korut ovat tallessa. Jos teillä sattuu olemaan viisikymmentätuhatta dollaria käteisenä, niin lipas sisältöineen on Teidän. Pidän yhteyttä. Nancy X.”

”Maksakaa Nancylle, niin säästätte kulut”.

”Tilanne ei ole aivan niin yksioikoinen. Korut ovat jäljennöksiä, oikeat ovat visusti tallessa pankin lokerossa.”

”Saattehan te kaiken takaisin, kun maksatte vaaditun summan, joka ei teille ilmeisesti ole edes pikkurahaa. Mikä asian monimutkaiseksi tekee? Ei kai jutussa sittenkin ole mukana jotain laitonta?”

Frank alkoi hivuttautua tuolistaan, hänestä tuntui, ettei ole syytä sekaantua juttuun.

”Pyydän, että kuuntelette vielä hetken”, sanoi mies hätäytyneellä äänellä.

”Minulle on äärettömän tärkeää, että saan lippaan haltuuni kahden viikon sisällä, eikä ole mitään takuita, että Nancy X palauttaa sen maksua vastaan – saattaa olla, että hän yrittää saada lisää rahaa ja asia pitkittyy liikaa. Olen ajatellut varmistaa lippaan takaisin saannin teidän avullanne.”

”No, saattaa se olla niinkin, en ole kiristystapausten asiantuntija, voinhan kuunnella tarinanne. Kuinka tutustuitte naiseen?”

”Kuten kerroin, vaimoni on Euroopassa erään ystävättärensä kanssa. Eräänä päivänä muuan työtuttu soitti ja pyysi minua osallistumaan tärkeän liikekumppanin kunniaksi järjestämilleen kutsuille. Satuinkin olemaan kyllästynyt olemaan yksin kotona joten hyväksyin kutsun. Kutsuilla oli satakunta vierasta, joista tunsin muutaman, enimmäkseen liike-elämän väkeä. Tuttavani toimii erään suuren biotekniikkayrityksen johtoportaan.

Kutsut osoittautuivat vastoin ennakko-odotuksiani hauskoiksi. Paikalla oli hyvä orkesteri solisteineen sekä spiikkeri, joka hauskutti vieraita jutuillaan ja ajankohtaisilla sutkauksillaan.

Tarjoilu noudatti perinteistä cocktailkutsujen kaavaa, mutta oli tavanomaista kosteampi. Naispuolisia vieraita oli yllättävän paljon sekä seuralaistensa kanssa että ilman. Illan mittaan orkesteri alkoi soittaa tanssimusiikkia. Jossain vaiheessa kutsuja aloin aavistella, että kaikki paikalla olevat kaunottaret eivät olleet perhe- tai liike-tuttavia, arvelin sen kuuluvan nykymaailmaan. Illan mittaan tuttavani esitteli minut muutamille miehille ja naisille, joukossa oli myös Nancy X.. Nancy osoittautui miellyttäväksi ja tanssi hyvin. No, mitäpä tässä jaarittelemaan, loput te tiedättekin”.

”Ymmärsin tuttavanne esitelleen Nancyn teille. Näin ollen tuttavanne tietää mistä hänet löytää. Oletteko kysyneet häneltä?”

”En ole kysynyt. Poistuimme Nancyn kanssa salaa paikalta. En pitänyt suotavana silloin enkä nytkään, että kukaan saisi tietää. Ajattelen että te voitte löytää naisen ilman että minun täytyy sekaantua asiaan.”

”Jollain tavalla nainen kutsuille on joutunut. Oliko hän yksin vai jonkun vieraan seuralaisena?”

”Minä en havainnut mitään seuralaiseen viittaavaa.”

”Mitä tapahtuu, jos en kykene löytämään rasiaa kahden viikon sisällä? Ymmärsin asian olevan tärkeän. Haluatte kaiketi varmistaa, etten ala kiristää teiltä lisää rahaa, tai etten jätä asiaa puolitiehen, jolloin teille ei jää aikaa uuteen etsintään.”

”En usko kiristykseen enkä tehtävän laiminlyöntiin teidän kohdallanne. Uskon teidän olevan paras mies asian hoitamiseen. Tietysti riski on aina olemassa, mutta uskon sen olevan pienen. Toivon teidän ottavan tehtävän vastaan. Minulla on jotain joka auttaa tehtävän suorittamisessa, jotain jonka voin paljastaa vasta tehtävän vastaanotettuanne”, mies katseli Frankia tyynesti.

Frank oli kummissaan – tietääkseen hänellä ei ollut yhteyksiä kyseessä olevaan seurakuntaan. Hän ei tuntenut ketään, joka mahdollisesti on ollut mukana kutsuilla. Hänen ihmissuhteensa rajoittuvat salilla käyntiin, naiseen jota hän tapaillee sekä pariin ystävään joiden kanssa käy silloin tällöin oluella tai parilla ja pelaamassa korttia kerran viikossa. Viisikymmentätuhatta on iso raha. Mies taisi mitoittaa sen hänen tasonsa mukaan, rahaa tällä olisi maksaa enemmänkin. Paitsi jos hän on talossa vain kotiväynä.

”Onko mieleenne tullut, että varkaus oli suunniteltu ennalta? Kuinka nainen pääsi poistumaan talosta, täällä on kaikesti hälyttimet varkaisten varalta.”

”Taivas sen tietää. Turha tässä on sitä enempää miettiä. Otatteko tehtävän vastaan? Kuten sanoin, minulla on antaa vihje, joka helpottaa työtänne oleellisesti. Ette te mitään menetä. Saatte palkan joka tapauksessa. Eikä tehtävässä ole mitään vaaraa.”

”En halua jankuttaa, mutta olen kiinnostunut siitä miten päädyitte minuun valinnassanne? Friscossa on lukuisia määriä toimistoja, jotka hoitavat ammatikseen tämänkaltaisia asioita. Miksi ette käytä niitä? Mitä erityistä minussa on tähän tehtävään?”, Frank näki miehen suupielessä hymynhäivähdyksen.

”Otatteko asian hoitaaksenne?”, miehen ääni oli vetoava.

Kuulemansa perusteella Frank ei nähnyt erityistä syytä olla ottamatta tehtävää vastaan. Luultavasti hän saisi nopeasti selville naisen henkilöllisyyden – eihän tämä ole voinut ilmasta kutsuille tipahtaa ja saattaa miehen lupaamasta vihjeestäkin olla apua. Henkilöllisyyden selviämisen jälkeen olinpaikka kyllä löytyisi. Toisaalta, jos naisen aikomuksena oli ollut tehdä keikka rikkaan naimisisa olevan miehen luokse, hän luultavasti oli huolehtinut siitä, ettei hänen jäljilleen päästä. Miksi miehelle on tärkeää, että hän paljastaa lisäviheen vasta kun tehtävästä olisi sovittu? No, sehän saattaa olla vain päähänpisto tai sitten tämä haluaa varmistaa, ettei Frank ryhdy yksityisyrittäjäksi.

”Olen tottunut kirjalliseen sopimukseen. Miten olette ajatellut menetellä sen suhteen, viittaahan tässä asian arkaluontoisuuteen? Lisäksi verottaja tarkkailee rahaliikennettäni.”

”Voin tehdä sopimuksen erään yrityksen nimissä, jolloin maksu suoritetaan sopimuksessa mainitulla tavalla laskua vastaan. En usko siitä koituvan ongelmia sen enempää teille kuin minullekaan.”

”Jos kerran olette sitä mieltä, että olen oikea henkilö suorittamaan tehtävän, niin mikäpä siinä – en minä siinä mitään häviä vaikka en onnistuisikaan ja toisaalta minulla on kyllä käyttöä viidellekymmenelletuhannelle.”

Mies painoi pöydällä olevaa nappulaa ja hetken kuluttua huoneeseen astui neiton, joka oli tuonut tarjottimen. Mies pyysi tätä noutamaan salkkunsuun tarjottimen. Frank huomasi neitosen ole-

van hyvin muodostunut, mutta ylpeän oloinen ollakseen tavallinen palvelija. Neitonen palasi salkku kädessä, antoi sen miehelle ja poistui. Mies otti salkusta kaksi paperia, ojensi toisen Frankille ja kehotti lukemaan sen huolellisesti. Paperi oli Continental Electronic Co:n logolla varustettu ja siinä annettiin Frank Sullivan nimiselle henkilölle tehtäväksi tietyn rasian etsiminen ja toimittaminen kuvauksen mukaisine sisältöineen yritykselle kahden viikon kuluessa. Toimitus tapahtuisi henkilökohtaisesti. Siinä tapauksessa, että toimitus tapahtuu toimitusajan sisällä, maksetaan kulujen ja päiväpalkan lisäksi viidenkymmentuhannen dollarin palkkio. Muussa tapauksessa lasku toimitetaan sopimuksen kopio liitteenään yritykseen. Frank luki sopimuksen ja kokemuksensa perusteella tiesi, että se oli pätevä.

”Sopimus on ok! jos teillä on valtuudet allekirjoittaa se yhtiön puolesta.”

”Soittakaa yritykseen ja kysykää asiaa itse”, mies ojensi ajo- ja käyntikorttinsa Frankille sekä osoitti pöydällä olevaa puhelinta.

Frank tunsu itsensä naurettavaksi, mutta sai tietää että Nils Sandbergillä on procuraatio. Hän oli papereiden kanssa omalla alueellaan ja tiesi että niissä ei saa olla tulokinnan varaa jos aikoo saada omansa pois. Hän allekirjoitti paperit. Frank taittoi oman sopimuskappaleensa pöytäkuun.

”No niin, nyt olisin halukas kuulemaan, mikä seikka tekee minut ainutlaatuiseksi.”

Mies laitto sopimuksen salkkuunsa, sulki salkun ja asetti sen viereensä lattialle.

”Teillä on kuulemma yhtä suuri kalu kuin minulla, paistikulli”, sanoi mies kakistelematta.

”Häh!”, Frank nielaisi väärään kurkkuun.

”Niin nainen sanoi lemmeleikin ollessa kuumimmillaan”, sanoi Sandberg huvittunut ilme kasvoillaan.

”No, voi jumalauta.” Frank ei tiennyt nauraisiko vai itkisikö.

Onhan hänellä jonkin verran mainetta naisten joukossa, mutta ei hän ole kuvitellut, että häntä käytetään kaupungilla mittapuuna kaulujen vertailussa. No, joka tapauksessa lausunto ja aiempi kuvaus naisesta rajasi etsinnät tehokkaasti. Frank ja kääntyi vaivautuneesti tuolissaan. Voi helvetti, kaikkeen sitä joutuu, ukko taitaa naureskella minulle kaikessa hiljaisuudessa, ollaan napalankoja.

Frank totesi asian olevan selvän hänen puoleltaan. Jos miehellä ei ole lisättävää, hän aloittaisi työt saman tien. Mies totesi asian olevan selvän, soitti kelloa ja pyysi sisälle astunutta hovimestaria ohjaamaan Frankin ulos. Frank ei jäänyt viivyttämään vaan hyp-päsi autoonsa ja kaasutteli avautuvan portin läpi. Harmitti hiukan, toisaalta nauratti. Osasivat ne herratkin piehtaroida – taisivat osata paremmin kuin tällainen tavallinen sotaratsu. Frank suuntasi au-tonsä kohti asuntoaan, pysäköi kadunvarteen, kiiruhti sisään ja suihkuun. Oli käytävä syömässä ja alettava ajatella edessä avautu-vaa kuviota. Vai on Sandbergillä yhtä suuri kalu kuin minulla. Miten hitossa Sandberg oli löytänyt oikean Sullivanin?

2.

Iltapäivän aurinko paahtoi Frankin astuessa kadulle. Hänen kantaruookapaikkansa oli muutaman kadunvälin päässä. Ajatus kylmästä oluttuopista sai askeleet pitenemään. Frank ei juuri kotonaan ruokaa laittanut. Jääkaapissa oli yleensä vain olutta, tuoremehua, maitoa ja kananmunia, joskus pekonia. Muroja ja leipää löytyi kaapistapahimpaan nälkään. Hän kävi mieluummin ulkona syömässä, sai juttuseuraa ja kuuli lähialueen tuoreimmat uutiset. Hän oli asunut paikalla toistakymmentä vuotta. Lähellä oli hyvät lenkkeilymahdollisuudet, joita hän käytti enemmän tai vähemmän säännöllisesti. Merenrantaan ei ollut pitkä matka ja lähistöllä oli runsaasti paikkoja, joista saattoi löytää ilta- ja mikseipä yöseuraakin.

Baarissa oli sopivan viileää ja keittiöstä leijuva ruuantuoksu sai Frankin sylkirauhaset toimimaan. Pete ja Boris istuivat kantapöydässään tuopit edessä ja kävivät ainaista väittelyään siitä onko ihmisen pyrittävä olemaan oikeassa kaikissa mahdollisissa asioissa. Frank oli varma, ettei kukaan pystynyt enää sanomaan mitä mieltä kumpikin oli alun perin ollut.

Frank istui baarijakkaralle, Mike valutti hanasta ison Urquellin ja liutti sen taitavalla liikkeellä Frankin eteen – totutun kaavan mukaan. Frank maisteli olutta tutkiskellen asiakaskuntaa. Peten ja Boriksen lisäksi paikalla oli muutama kanta-asiakas. Juotuaan oluensa Frank tilasi grillipihvin salaatilla ja ranskalaisilla sekä palan painikkeeksi vettä ja istahti Peten ja Boriksen seuraan.

”Mitä pojat?”

Pete ja Boris keskeyttivät väittelynsä ja katselivat Frankia uteliaana.

”Kas, näkee johtajaakin. Ajateltiin jo Peten kanssa, että olet vaihtanut paikkaa.”

”On ollut työkiireitä ja mitäs tässä paikkaa vaihtamaan, täällä sitä on syöty ja tullaan syömään edelleenkin.”

”Vai työkiireitä. Me ollaan saatu Boriksen kanssa käsitys, että kiireet ovat aivan toisella rintamalla – vinosilmät ovat alkaneet kiinnostaa. Meillä on ollut kinaa siitä onko niillä tavara poikittain – sinähän voisit antaa nyt kokemuseräistä tietoa asiasta, vai kuinka.”

Mistä helkkarista pojat ovat onkineet tietoonsa tuonkin asian? Tosiasia on nimittäin se, että hän on viettänyt aikaansa erään kiinalaisperäisen kaunottaren, Ninan, kanssa. Nainen oli tarttunut haaviin eräällä työkeikalla, hän oli erään laskunsa maksamatta jättäneen firman palveluksessa. Frank oli pelastanut naisen nololta tilanteelta tämän oltua huolimaton huomattavan laskun kanssa, joka sitten oli päässyt erääntymään. Tästä oli kehittynyt suhde. Frank oli kyllä tiennyt, että aluksi nainen halusi korvata Frankin jalomielisyyden, mutta heillä oli alkanut sujua sekä makuuhuoneessa että muutenkin ja sujui edelleen.

Pete ja Boris olivat Miken baarin kanta-asiakkaita. Kukaan ei tiennyt mitä he puuhailivat työkseen. Rahaa heillä tuntui olevan riittävästi. Kumpikaan ei ollut naimisissa. Frank oli pärjaillyt parivaljakon kanssa hyvin. Hän oli turvautunut poikien apuun perintäkeikassa, kun oli tarvittu kovempia otteita uskottelemaan, että laskut on maksettava ajallaan ja viimeistään silloin kun niitä tullaan karhuamaan. Frank piti kätensä kurissa ja tyytyi vain näyttämään kolhittua naamaansa – oli parempi pysyä kaidalla tiellä.

”Pojat, minulla saattaa olla teille keikka, en tiedä vielä varmasti, mutta näinä päivinä se on jos on. Sopiiko?”

”Mikäs siinä, kunhan ei tarvitse tappaa ketään. Täältä meidät löytää, ollaan vähän niin kuin lomalla”, hörähti Pete. Frank viimeisteli ateriansa espressolla ja sambucalla.

”Jep, täytyy tässä lähteä, palataan astialle.”

”Tuolla pihvillä sitä taas jaksaa”, naureskeli Boris Frankin tehdessä lähtöä.

Frank kävi maksamassa, kyseli peli-illasta Mikeltä ja heilautti lähtiessään vielä kättään pojille, jotka olivat jo syventyneet väitteilynsä.

Ed oli Frankin kaksoisveli. Päältäpäin sitä ei olisi uskonut. Siinä missä Frank oli roteva, oli Ed runoilijatyyppi. Frank oli useam-

mankin kerran pelastanut hänet tukalasta tilanteesta johon tämä oli joutunut suuren suunsa ansiosta. Ed oli jo lapsena antanut joidenkin mielestä liian teräviä kommentteja kavereiden tekemisistä. Frankin ansiosta hän oli kuitenkin saanut olla rauhassa. Frank piti veljestään ja arvosti tätä tämän pienistä puutteista huolimatta. Jonkin asteinen tuurijuoppous oli yksi niistä piirteistä, joista hän ei Edissä pitänyt. Tämä saattoi häipyä teille tietämättömille pitkiksi ajoiksi ja palata joskus jopa pahasti kolhittuna. Ed asui äidiltä perinnöksi jääneessä sijoitusasunnossa. Frank oli tyytyväinen järjestykseen. Hänelle ei ollut selvinnyt tähän päivään mennessä mistä Ed rahansa hankki eikä hän ollut asiaa suuremmin udellutkaan. Nyt Ed odotti häntä Frankin toimistoa vastapäätä olevassa baarissa.

Frankin tullessa paikalle Ed haastatteli baaritiskillä hehkeää latinokaunotarta, joka ajoittain kävi baarissa työpäivän jälkeen parin ystävättärensä kanssa. Frankilla oli ollut joskus säpinää tytön kanssa. Frank istuutui nurkkapöytään ja Ed liittyi seuraan.

”Saitko tehtyä treffit Rosan kanssa?”

”Olisin varmaan saanut, jos et olisi tullut liian aikaisin paikalle. Vai haluat panna velipoikasi töihin. Eikö vähän pelota kun muistelit viimeisintä kertaa, jolloin jouduin lasarettiin pariaksi päiväksi”, sanoi Ed hymyillen.

”Kaikki olisi mennyt hyvin, ellet olisi ryhtynyt yrittämään sitä kaunokaista.”

”Mistä minä tiesin sen seurustelevan omistajan kanssa. Täytyy olla ensi kerralla tarkempi. Maksoivat ne kuitenkin laskun. Oletko vaihtamassa alaa? Ymmärsin viestistäsi, että sinulle on tarjottu jäljityskeikkaa. Sehän on oikeata dekkarin hommaa”.

”No, en minä alaa aio vaihtaa, mutta tarjous oli hyvä ja osoittautui, että homma on yksinkertainen. Tehtävänäni on löytää varas. Ja ilmeni seikkoja joista päätellen tunnen varkaan hyvin”, sanoi Frank hieman hämillään muistelleessaan saamiaan tunnistetietoja.

”Tuuraamiskeikkasi saattaa jäädä päivän parin mittaiseksi. Muuten, onko se mahdollista, vai onko sinulla jotain muuta työn alla?”

”Kyllä se minulle sopii. Tuohan se vaihtelua elämään ja sitä paitsi onhan veljeksillä velvollisuuksia toisiaan kohtaan.”

Frank maisteli olutta ja ajatteli, että on hyvä kun veljesten välit ovat kunnossa. He juttelivat vielä toisen tuopin ajan niitä näitä.

Hän antoi joitain ohjeita kiireellisimmistä asioista ja toivotti parempaa onnea kuin edellisellä kerralla. Rosa istui vielä baarissa Frankin lähtiessä.

Ilta oli alkanut hämärtää, pian mereltä alkaisi puhaltaa tuuli, joka viilentäisi ilmaa. Nyt oli alettava miettiä mikä on paras tapa hoitaa rasian palauttaminen. Vaikka hän tiesi tuntevansa Nancy X:n ja löytävänsä tämän ei olisi ehkä viisasta mennä suoraan tämän luokse vaatimaan rasiaa ja koruja. Naisen perhe ei ollut mikä tahansa perhe Friscossa. Perheen takia Frank oli alkanut ottaa etäisyyttä naiseen.

Nainen ei näyttänyt jääneen häntä suuremmin kaipaamaan. Ed oli kertonut nähneensä tämän kaupungilla siistin näköisen herran seurassa pian sen jälkeen kun Frank oli onnistunut häipymään kuvioista. Naisen isovanhemmat kummaltakin puolelta olivat muuttaneet Uuteen Maailmaan Italiasta. Naisella oli italialainen temperamentti tallella. Mutta jotain pidättyvää hänessä oli ollut. Joskus tuntui, että Frank oli ollut vain hyvä sonni. Parhaansa hän oli tehnytkin ja ilmeisesti onnistunut tyydyttävästi, ainakin maineesta päätellen. Kummallista oli, että nainen oli iskenyt Sandbergiin juhliissa, olihan hänellä Frankin käsityksen mukaan miesystävä ja sen verran varallisuutta ettei varkauteen ollut aihetta. On syytä harkita tarkkaan seuraavia askelia.

Frank päätti mennä salille selvittämään ajatuksiaan. Hänellä oli siellä kaappi, jossa hän säilytti varusteitaan. Hän rakasti salin ilmapiiiriä, hien hajua, nyrkkeilysäkin tussahtelua, pallon rytmikästä pärinää kun sitä taottiin telineessään ja kehästä kuuluvia ääniä nyrkkeilijöiden harjoittellessa. Harjoitukset olivat kovia - naruhyppelestä aina lattialla pallean avulla pomppimiseen. Ajoittain hän sparrasi innokkaita aloittelijoita. Olipa hän toimittanut salille nyrkkeilyn piiriin muutaman lupaavan katutappelijakandidaatin. Yleensä pojista kasvoi täällä kunnon miehiä – heillä ei ollut tarvetta näyttää kaduilla mihin pystyivät. He tunsivat kykynsä ja saivat purkaa energiansa sekä aggressionsa hallituissa tilanteissa. Ennen kaikkea he saivat tuntea kuuluvansa ryhmään, joka piti heistä huolta ja josta he voivat osaltaan huolehtia. Frank oli ollut tunnettu oikeasta suorastaan, kun se osui kohdalleen, oli ottelu yleensä loppu. Ajan myötä Frank huomasi ettei nyrkkeilystä ollut hänelle amma-

Yöllinen vieras häipyä korurasia mukanaan. Frank Sullivan houkuttelee etsimään rasia. Tehtävään ei liity riskejä, on vain löydettävä rasian näpistänyt nainen ja saatava tältä rasia ennen kuin tehtävän antaneen miehen vaimo palaa lomalta.

Frank epäroi ottaako tehtävä vai ei. Mies tarjoaa hyvän palkkion ja lupaa antaa vihjeen, jonka perusteella rasia löytyy. Frankilla sattuu olemaan tarvetta ylimääräiseen rahaan ja hän lupautuu palauttamaan rasian kahden viikon sisällä.

Haaveet helposta rahasta haihtuvat nopeasti. Tehtävä muuttuu hengissäpysymiskamppailuksi, jossa Frank tuntee olevansa väärälle hiekkalaatikolle eksynyt lapsi. Frank alkaa epäillä onko kyseessä pelkän korurasian palauttaminen sillä kuolema alkaa kulkea hänen kannoillaan.

Kansikuvat

© Pirkko Lehtinen 2011

BOD
Books on Demand

www.bod.fi